

VECKOBLADET

Nr 22 webbform

090821

Dags för nya tag

Den 20 augusti är det nog höst tänkte vi i redaktionen i juni när vi bestämde att det var dags att sätta igång utgivningen igen efter sommaren. En blick ut genom fönstret visar en strålande sommarhimmel! Höst är det inte, men precis som skolorna så startar Veckobladet sin hösttermin i alla fall.

Eftersom VB:s specialområde är politiken kan man konstatera att det varit en ganska lugn sommar, i alla fall i Sverige. EU-borgfred råder i riket, i alla fall på sommaren. I världen och kommunen råder det varken borg- eller någon annan typ av fred så visst finns det ting att fundera över och kommentera.

Det som jag funderat över den senaste veckan är striden i Lund om det romska fritidset Romano Trajo. Det som för fem år sedan fick pris som en viktig integrationsfaktor är idag ett exempel på segregation. Har verkligen förhållandena för romerna i Lund ändrats så drastisk på bara fem år? Var ett eget fritids segregation i st f integration även för fem år sedan? Jag vet inte, jag har lusläst Sydsvenskan i ämnet men vet fortfarande inte. Det handlar i reportagen ofta mer om huruvida det är rätt att protestera mot beslut man ogillar än om sakfrågan. Det är en lättare fråga, klart man skall protestera mot det man tycker är fel! Trots detta så måste jag bekänna att jag inte begriper mig på alla "reclaimare", men det är en annan historia,

Om det råder EU-borgfred i Sverige så rullar världens konflikter på och som det skrivs på andra ställen i veckans nummer så skördar krigen obarmhärtigt sina offer. Men på ett annat plan så känns det som om det råder någon sorts Obama-borgfred i världen. Tonen i

världssamtalen är lugnare än tidigare och debatterna är inte fullt så svartvita. Det känns som om världen fortfarande väntar på ett riktigt tydligt tecken på vart Obama är på väg.

Ett ämne som det skrevs om i VB under våren och som det finns anledning att återkomma till.

Hoppas ni alla, både läsare och skribenter haft en bra och avkopplande sommar för nu brakar hösten

igång även om både vi människor och vädret kämpar emot.

Göran Persson

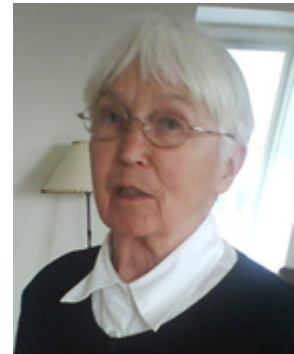
Mary-Anne Börje

Mary-Anne Börje, Borrby dog den 1 augusti 80 år gammal.

Hon var aktiv i VPK i Simrishamn och var under många år ombudsman för Vänsterpartiet Skåne.

Hon var en trogen Veckobladsläsare på sin tid och det finns många vänsterpartister kvar som minns henne.

Hur många gånger stod Mary-Anne Börje med sjöns fräsande vågor i ryggen, för på Österlen heter det inte hav utan sjö!, och höll tal emot världens orättvisor? Första majdagar, Miljödagar, Fredsdagar, Hiroshimadagar, Kärnkraftsdagar. Det krävs mod och en viss besatthet att våga ställa sej på hamnkajen och bli granskad av bönder, fiskare och sommargäster. Att inte ge sej. Att stå i fullmäktige och vara en klar minoritet och ändå återigen våga säga sin mening och få ovänner.

Och Mary-Anne var allt annat än bokstavstrogen, tvärtom såg hon tidigt hur karriärism och oportunism kunde smyga sig in i parti och minut. Även bland partivänner. Och hon såg hur kulturen var satt på undantag och ordnade så att t ex Ernbergs läders historia inte glömdes i det nya biblioteket: åtminstone en av fabrikenes fasader lämnades kvar...

Hon gjorde intervjuer med läderfabrikens arbetare om slitet och nerskitningen av miljön som publicerades i tidningen "Simrishamns Dagblad, utkommer en gång i månaden". Startat, skrivet och drivet av Mary-Anne. Ett givet ekonomiskt förlustföretag - men en vinst i kunskap.

"Ganska så daligt!" blev en devis över Skanskas rikemansmarina i Simrishamn istället för en utökad fiskehamn. Skanska som även tagit bort bokstävernas prickar för att bli multinationella.

Eller när det unika arboretet i Stenshuvud skulle huggas ner för att ge plats åt Naturreseptatet där enbart svenska växter skulle få finnas. Då blev rubriken på löpet INVANDRARE MASAKRERAS PÅ STENSHUVUD! Och miljöministern ändrade sig. Kamp lönar sig som man sa. Eller när Simrishamns Lasarett skulle läggas ner skrev hon ett tidningsnummer om medicinens och läkekonstens historia som mothugg. Det gäller att inte ge sig.

Allt detta funderade hon på vid sin vävstol där hon lät skytteln gå. Bonader med inspiration från de gamla skånska vävarna på museet. Eller från naturen.

En donerade hon till kapellet i Borrby. På det viset finns hon kvar bland oss, inte bara i minnet. Med vävstolens hjärtslag.

I uppmaningen: säj din mening, ta reda på orsak, bakgrund och historia, ge dej inte! Låt skytteln gå!

Lars Westman

Varje dag dödas sex civila afghaner

Natos nye generalsekreterare vill vinna afghanernas hjärtan, men Nato har sedan årsskiftet dödat 200 civila vid 40 bombangrepp. Första halvåret har 1013 civila dödats. Samma period förra året var antalet 818, medan det första halvåret af 2007 dödades 684 civila. Nära 60 procent tillskrivs talibanerna och andra motståndsgupper, resten de utländska styrkorna eller den afghanska polisen och militären.

– Nato är en stark militärallians och vi behöver en stark militär insats i Afghanistan, sade Anders Fogh Rasmussen på sitt första pressmöte som Nato-chef, och framhöll att Afghanistan är Natos viktigaste uppgift.

Anders Davidson

Nolltillväxtekonomi

Hösten 2008 försökte jag starta en debatt i Veckobladet om en alternativ ekonomi som inte skulle vara beroende av ständig tillväxt utan fungera även vid nolltillväxt och i en krympande ekonomi. Gunnar Stensson varnade mig för att försöka mig på några utopiska experiment som var dömda att misslyckas. Emellertid anser jag fortfarande liksom Björn Forsberg ("Tillväxtens sista dagar") och många andra att klimathotet bara kan avvärjas om den materiella tillväxten i världen på något sätt hejdas. Sådana tankar har fått stöd från brittiskt håll. "Prosperity without growth" heter en rapport som tidigare i år getts ut av UK Sustainable Development Commission (SDC). Författaren, professor Tim Jackson, är ekonomisk kommissionär vid SDC. Jackson anser att han presenterat en modell för en ekonomi som inte kräver materiell tillväxt men ändå möjliggör en stabil ekonomisk utveckling utan de kriser som kännetecknar den nuvarande kapitalistiska marknadsekonomin. Jag kommer att kommentera rapporten i kommande nummer av Veckobladet. Veckobladets läsare rekommenderas att själva läsa den [här](#). Bara 136 sidor.

Erik Kågström

Tankar om ekonomi

Jag har skickat dessa rader till två ekonomer i bekantskapskretsen och undrat om man över huvud taget kan resonera som jag gör. Det kan väl Veckobladets övriga läsare också fundera över.

Åtskilliga ekonomiska auktoriteter hävdar att obalansen i världsekonomin och den nuvarande ekonomiska krisen beror på för låg efterfrågan på världsmarknaderna (Joseph Stiglitz, Nouriel Roubini, Steven Roach vid Morgan Stanley, George Soros och i Sverige Robert Weil i P1 på trettiondagen). Bristen på efterfrågan beror på att inkomst och förmögenhet på individnivå omfördelats från fattiga till rika under loppet av de senaste trettio åren. Globaliseringens avregleringar av valutarörelser över gränserna och av finansinstitutens verksamhet har lett till en låglönekonkurrens, som hållit tillbaka löneökningar, och till en lågskattekonkurrens mellan nationalstaterna som minskat utrymmet för finansiering av offentliga tjänster och transfereringar.

Löneandelarna av förädlingsvärdena i de industrialiserade ländernas ekonomier har minskat och i USA, EU-15 och Japan konvergerat till omkring 65 %. Enligt OECD är i dag arbetskraftens andel av världens BNP lika låg som på 1930-talet. Rapporter från de internationella fackliga organisationerna ILO och ITUC bekräftar minskningen i löneandelarna. ITUC:s generalsekreterare Guy Ryder säger att den urholkning av köpkraft som den ökande ojämlikheten för med sig inte bara är orättvis, den är också mycket allvarlig för det ekonomiska systemets stabilitet.

Själv blev jag uppmärksam på sambandet mellan ekonomisk ojämlikhet, minskad efterfrågan och ekonomisk obalans i världen när jag för fyra år sedan läste den franske demografen m m Emmanuel Todds bok "Låtsasimperiet". Todd är ganska yvig i sina spekulationer om orsakssamband i olika sammanhang men när det gäller effekten av minskad global efterfrågan på världsekonomin blev jag övertygad om att han hade rätt, liksom när han

förutsade en kommande global depression till följd av obalanserna i världsekonomin. Jag har sedan på våra tidningars ekonomisidor och på nätet försökt följa vad som händer i världens ekonomi och hur det kan relateras till ett konstant efterfrågegap och de kompenserande krediter som måste ges för att köpkraften skall möjliggöra ekonomisk tillväxt.

Den kapitalistiska marknadsekonomin kännetecknas av konjunkturcykler – korta på 4-8 år och långa s.k. Konatiefs cykler som sträcker sig över decennier. De förklaringar till cyklernas uppkomst som man får på våra tidningars ekonomisidor är inte särskilt upplysande. ”Ett uttryck för ekonomins dynamik”. ”Vi är nu inne i en klassisk överproduktionskris”. ”Varje kris, hur otäck den än är, innebär ett stålbad som rensar bort överdrifter och felinvesteringar” – Schumpeter’s ”creative destruction”.

Jag kan tänka mig en annan beskrivning av konjunkturcyklerna:

* det kan vara så att den skapande förstörelsen pågår under hela konjunkturcykeln med viss ökning av utslagningar vid konjunkturedgång. Men etablerade företag klarar sig bättre i kriser än nykomlingar.

* det kan vara så att det föreligger överproduktion (och därmed ett efterfrågegap) under hela konjunkturcykeln i den meningen att det samlade värdet av det som vid en viss tidpunkt saluförs och säljs i en ekonomi är större än det samlade värdet av de löner och andra ersättningar som vid samma tid utbetalas och som utgör grunden för efterfrågan på den marknaden. Att ekonomin ändå kan frodas och växa beror på att konsumenterna med avbetalningar och andra former av kredit köper för pengar som de räknar med att tjäna i framtiden.

Efterfrågegapet kan också fyllas av statliga satsningar som finansieras med budgetunderskott och tillgrips framför allt när en konjunkturedgång skall fås att vända. Omfattningen av sparandet i hushållen i en ekonomi påverkar också efterfrågan och konsumtion och därmed bytesbalansen. Ändringar i styrkan på ett lands valuta påverkar också köpkraften. För att skydda sina valutor mot attacker har tillväxtländerna byggt upp valutareserver vilket också minskar efterfrågan.

Många, privatpersoner såväl som företagare, får inte de inkomster de räknat med och efterhand ackumuleras osäkra fordringar i finansinstitut. När mängden mer eller mindre värdelösa fordringar nått en kritisk nivå (Lehman Brothers), bromsas kreditgivningen av bankerna och konjunkturedgången är ett faktum. De låga löneandelarna och de minskade transfereringarna i dagens ekonomier kräver mera omfattande och mera riskfylld långivning än när löneandelarna och de inkomstutjämnande transfereringarna låg på en högre nivå. På så sätt påminner dagens situation om 1920-talet. Till det kommer att många av de värdelösa fordringar som måste elimineras är gömda i komplicerade finansiella paket och kan ha blivit uppblåsta av hävstångseffekter. Den sanering som krävs för att ekonomin skall sätta fart igen gäller inte obsoleta företag utan värdelösa fordringar som måste avskrivas och avlägsnas från finansinstitutens balansräkningar.

Den andra sidan av myntet är det kapital som skapats av de stora vinsterna och som i brist på efterfrågan på marknaden har svårt att finna lönsamma investeringsobjekt. Överskottet, det som inte kan investeras, kan kanaliseras till allt utom höjda arbetarlöner. Höga direktörlöner, bonusar, styrelsearvoden, fallskärmar – inga problem. Den spekulativa finanssektorn lockar också med möjligheter till stora vinster trots att det där inte skapas några värden. I många svenska storföretag har under senare år en betydande del av vinsterna härrört från spekulation. Den offentliga sektorn utsätts också för kapitalets aggression i form av privatiseringar.

På global nivå yttrar sig överproduktionen och motsvarande efterfrågegap i att konsumtionen

av en del av världens produktion måste finansieras med skuldsättning. En del länder lånar inte bara för att täcka det egna efterfrågegapet utan också för ett importöverskott som absorberar exportöverskottet från andra länder. USA har där fått dra det tyngsta lasset men även länder som Storbritannien, Island och de baltiska staterna har bidragit med lånefinansierad överkonsumtion. Det gäller också länder med skenande bostadsmarknader som Irland och Spanien. Ibland framställs USA:s stora importöverskott och Kinas stora exportöverskott som det huvudsakliga problemet. Kina beskylls för att manipulera värdet på sin valuta. En höjning och anpassning av den kinesiska valutan till dess verkliga värde skulle kunna återställa balansen på världsmarknaden. Så enkelt är det säkert inte. Varje enskilt land bidrar på något sätt till den globala ekonomiska obalansen.

Till länder som haft exportöverskott hör Japan, Kina, Tyskland och Sverige. I Sverige har bankerna efter bankkrisen i början av 90-talet varit ”ansvarsfulla” i sin kreditgivning till svenska privatpersoner och företag. Följaktligen konsumerar vi mindre än vi producerar och resultatet är ett exportöverskott som var 150 miljarder kr 2006 och 111,6 miljarder 2008. Det motsvarar ungefär fem procent av vår BNP och det är det svenska bidraget till det globala överskott vars konsumtion måste finansieras med skuldsättning. Överskottet investeras inte i Sverige.

Om Stiglitz med flera har rätt bör en politik som syftar till att förbättra balansen i världsekonomin innehålla åtgärder för att minska efterfrågegapet. Och då uppstår frågor. Hur mäter man efterfrågegapet? Är till exempel värdet på Sveriges exportöverskott ett mått på vilka transfereringar från toppen till botten som krävs för att vi skall få balans i utrikeshandeln? Är graden av ojämlikhet i ett samhälle uttryckt i Gini-koefficienter något som kan användas om världssamfundet vill och kan enas om en strävan mot större ekonomisk jämlikhet för att komma till rätta med obalanserna i världsekonomin?

Om ingenting görs för att på sikt minska efterfrågegapet i världens ekonomi, vad krävs då för att man, sedan bankerna fått sina problem lösta, skall kunna återgå till ”business as usual”? Ja, förmodligen att USA fortsätter i rollen som ”consumer of last resort”. Det innebär ett importöverskott årligen på 5-600 miljarder dollar plus några hundra miljarder dollar för oljeimporten. Det motsvarar ungefär fem procent av landets BNP och det skall lånas upp. Till det kommer ett internt efterfrågeunderskott i förhållande till den egna produktionen på säkert minst fem procent av BNP. Det rör sig om bortåt 2 biljoner dollar som i så fall årligen skall lånas upp för att finansiera amerikanernas överkonsumtion och därmed hålla igång världsekonomin. Det rör sig då inte om en tillfällig stimulans utan ett ständigt återkommande lånebehov som ökar med den ekonomiska tillväxten i världen. Det är knappast något som den nuvarande administrationen i Washington vill medverka till. På grund av minskad import och ökad export har USA:s underskott i utrikeshandeln enligt de senaste siffrorna minskat till motsv. 300 miljarder dollar per år. För Sverige och andra exportöverskottsberoende länder blir det en hård konkurrens om de krympande importöverskotten i världen.

Erik Kågström

Tillbaka till livet

Så är det dags igen. Den politiska maskinen drar igång igen liksom de andra maskinerna: skolan, universitetet. Andra maskiner har aldrig stått stilla: sjukvården, kommunikationerna, pressarna på Alfa-Laval. I Lund har man knappt sett en ung människa på månader och så plötsligt, på torsdagen, är hela centrum fyllt av ungdomar på väg från eller till gymnasierna. Själv brukar jag varje år så här dags tänka: OK, livet har sina sidor och tiderna är inte de bästa, men en sak kan jag i alla fall vara glad över och det är att jag slipper gå i skolan.

En kampanj

Men åter till politiken. Från Lund finns inte mycket att berätta och på riksplanet tog det väl slut med Almedalsveckan efter midsommar. Dvs. jag har tagit intryck av en sak: kampanjen mot Carin Jämtin.

Det förhåller sig så att skolor världen över finansieras och ägs på olika sätt. Det kan vara stiftelser, det kan vara kooperativ, det kan vara kyrkor och andliga rörelser. Vanligast är väl att skolor ägs av det allmänna, men visst, många är som det heter "fria". Men vad som såvitt jag vet aldrig förekommer är att de ägs och drivs av vinstgivande bolag. Dvs. det finns ett land där det förekommer, nämligen Sverige. I Sverige är det också så att varje skola får betalt av staten för varje elev. Det innebär att skolor kan göras till mycket inbringande verksamheter: man kasserar in skolpengen för eleverna och så sparar man in på allt vad som går att spara på och så får man ett bra netto. Ja, har man flera skolor blir det större netto och i skolbranschen pågår en ständig koncentration i allt större företag. Det finns nu riktiga skolkoncerner. Tillstånd att öppna friskola är närmast att se som en licens att få trycka pengar.

Inför den socialdemokratiska kongressen skrev Jämtin i somras en artikel där hon ifrågasatte det rimliga i detta system och passade på att samtidigt kritisera samma system i sjukvården. Hon sa saker som varje tänkande människa måste känna inför vad som pågår. Resultatet blev att den samlade svenska pressen med sina främsta opinionsbildare i spetsen kastade sig över henne och hennes förslag. Hon var inte vatten värd. Jag skriver den samlade pressen därför att de få icke-borgerliga som ännu finns kvar drunknar i mängden. För mig var det här ytterligare en påminnelse om hur illa vänstern ligger till vad gäller media och opinionsbildning. Hur ska det vara möjligt att stå upp mot denna massiva vägg av makt och pengar? Jag bävar inför valrörelsen.

Det danska frisinnet

I Danmark spetsar det till sig allt mer i den s.k. kulturkampen. Nu ska Pia Kjærsgaard, ledaren för Dansk Folkeparti och en av Nordens skickligaste politiker ta plats i Statens konstråd, de som ger pengar till konstnärer. Och hon gillar minsann inte obegripliga tavlor och installationer utan bara riktiga konst målningar. Det kommer att bli spännande. Dessutom är hon nu inte längre nöjd med att bara bestämma allt möjligt utan börjar få lust att själv sitta i regeringen. Kulturminister skulle hon kunna tänka sig.

Och dansk politik bara rullar på högerut. Flyktingar sparkas ut och vissa muslimska klädesplagg ska förbjudas enligt flera partiers önskan. SF, vänsterpartiets systerparti ställer upp för kriget i Afghanistan och accepterar Nato, allt i syfte att bli så regeringsfähiga som möjligt. Jag begriper mig inte på Danmark.

Jag får ta till en av min ungdoms idoler, Klaus Rifbjerg som på frågan vad kultur är svarade så här: "Kultur er ikke en sutteklud eller et gipsbind til afstivning af daskende lemmer. Kultur er benzin og ild i røven, en evne til ikke at kunne sidde stille, men hele tiden flytte sig, at finde takten ikke i det taktfaste, men i den store ubestemmelige rytmi, der er vores fælles

vilkår".

Ni hängde väl med i danskan?

Marknadsläget

Men allt är inte politik. Jag har ju alltid sett det som angeläget att följa läget i folksjälens och i nationens ekonomiska och sociala kärna och brukar för den sakens skull årligen bege mig till Sjöbo marknad.

Jag tyckte nog det var lite mer dämpat i år, aningen mattare kommers, lite tröttare demonstrationer av torktrasor och rivjärn. Jo, den ekonomiska krisen berör förstås även Färs härad. Priserna låg dock fast, ingen deflation här inte. Jag köpte ett par standard svarta trätofflor för 100.- och det är väl ändå ett hyggligt pris.

Jag hade förväntat mig ett stort utbud av spikmattor, men såg inte en enda. Foppatofflor däremot gick för realisationspriser. Att vi närmar oss kontinenten och kontinentala vanor visas av att det fanns inte mindre än fyra baristas med fullt kvalificerade espressomaskiner. Man kunde lika gärna ha varit i Norditalien.

Slutligen undrar ni hur var då läget på genusfronten? Hur var årets T-shirttexter? Tja, blandad skörd får man säga. Först en halvklassiker i machobranschen: "Riktiga karlar luktar diesel". Inte dåligt alls, men man tycker sig ha hört den förut. Sen har ju läget förändrats genom att det numera finns inte bara T-shirts med text utan också kalsonger. Jag skulle vilja karakterisera de texterna som onämnbare. Vi får i stället avsluta med en T-shirt som jag tycker är så där lagom vulgär och pubertetsmässig att den skulle kunna platsa i Teddybladet: "Jag är inte gynekolog men jag tar gärna en titt".

Lucifer

Hotad tryckfrihet

En utländsk regering vänder sig till den svenska regeringen för att uttrycka missnöje med en kritisk artikel i en svensk tidning. En svensk ambassadör, Elisabeth Borslin Bonnier, ber undfallande om ursäkt å Sveriges vägnar. Artikeln är "chockerande och motbjudande".

Det är som på 40-talet. Men framåt 1945 blev den svenska regeringen kaxigare och svarade den dåvarande utländska regeringen att det råder tryckfrihet i Sverige. Eftersom tryckfriheten är skyddad i grundlagen kan regeringen inte ingripa.

Samma svar gav statsminister Erlander Christjöv när han ville stoppa antisovjetisk kritik i samband med ett besök i Sverige. Det krävdes kanske ett visst moraliskt mod då.

Den här gången handlar det om staten Israel som försöker tysta kritiken och om en svensk ambassadör som ber om ursäkt å Sveriges vägnar.

"Regeringen bör omgående ta avstånd från den svenska ambassadörens yttrande och tydligt markera för den israeliska regeringen att yttrandefriheten i Sverige även innefattar Aftonbladet," skriver Dilsa Demirbag-Sten i Expressen den 20.9.

Extremisten och liberalen

Sydsvenskans Mats Skogkär kallar Aftonbladet "Antisemitbladet". Henrik Bredberg gläder sig åt att ledaren blivit "internationellt uppmärksammat". Det skulle han kanske inte ha gjort. En backlash lär vara ofrånkomlig.

I sin iver att inte stöta sig med Skogkär kallar han den kritiserade artikeln "Boströms alster ett sammelsurium av rykten, lösa trådar och antisemitiskt tankegods."

Men sen får han kalla fötter. "Den israeliska regeringen talar om en artikel "som skämmer ut svensk demokrati och hela den svenska pressen", skriver han. "Knappast. Till demokratin

hör yttrande- och tryckfrihet. Liksom mångfald.”

Ännu konstigare finner han kommentaren från Sveriges Tel Aviv-ambassadör Elisabeth Borslin Bonnier. Det är inte regeringens uppgift att via sin ambassadör recensera publiceringsbeslut i en självständig presskår.

Två skilda historier

Vad står det då i den text som fått så många att fullständigt tappa allt sans och vett?

Två var för sig sanna, upprörande historier refereras:

New York Times skrev nyligen en artikel om organhandel i Brooklyn. Några rabbiner var gripna, fallet var väl dokumenterat, organen såldes av fattiga israeler och såldes med vinst i New York. Donald Boström refererade liksom alla media New York Times historia.

Men dessutom refererade han sitt eget reportage om en händelse i Kalkilya-området på Västbanken 1992 ur fotoboken Inshallah, som publicerades 2001. I boken medarbetar några av de främsta kännarna av konflikten Israel-Palestina som Cordelia Edvardsson, Per Gharton, Thomas Hammarberg och många andra.

I reportaget beskrivs hur en israelisk specialstyrka dödar den unge palestiniern Bilal Ghanan, för kroppen till Israel för obduktion och sedan kör den tillbaka till familjen. Då är den uppskuren och sedan igensydd, vilket bestyrks av ett otäckt foto av den döda kroppen (s. 166 i pocketupplagan).

Reportaget är alltså 17 år gammalt. Ingen har försökt vederlägga det. Bilals familj tror att obducenterna har stulit organen ur Bilals kropp. Det är inte bevisat, men det är vad de tror.

Misstaget skadar den palestinska saken

Donald Boström gör det stora misstaget att kombinera två vitt skilda episoder, den nyligen bevisade organhandeln i New York (som har pågått i flera år) och Bilals död 1992 och återlämnandet av hans uppskurna och igensydda kropp, en tragisk situation som kunde ha haft sin plats i de grekiska tragedierna.

Misstaget har gjort det möjligt för den israeliska regeringen och dess anhängare att dölja och förneka båda tragedierna i ett moln av indignation och anklagelser för antisemitism. Donald Boström är ingen antisemit och inte Åsa Linderborg heller. De har genom sitt misstag skadat den palestinska saken. Samtidigt har de avslöjat ett hot mot yttrandefrihet och demokrati.

Gunnar Stensson